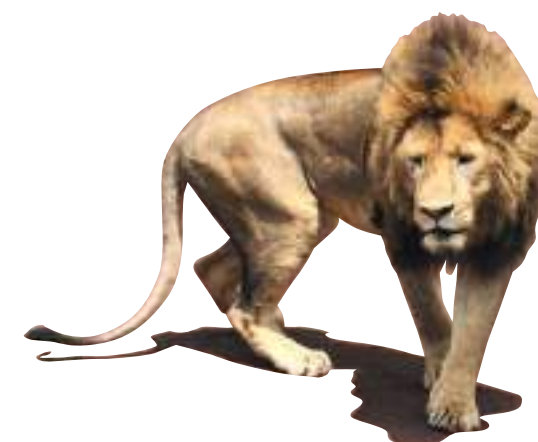

גיא ורותי, עם הילדים
אנה, דויד ולילי. תסריטי
האימה נשארו במגירה.
זו החופשה המושלמת

כתבו וצילמו: גיא פינס ורותי רודנר

לישון עם אליות

מי רוצח את הפילים בטנזניה? איך יודע ראש שבט
המסאי באפריקה ש-15 נשותיו מוכנות לביקור ידידותי?
איזה תבלין מקלפים בזנזיבר מהעץ במצ'טה? ולמה
הלביאות הן אלה שבאמת מנהלות את ההצגה? עם תיק
תרופות מפוצץ ואובר-ווייט של חששות מצד החברים,
יצאו גיא פינס ורותי רודנר עם שלושת ילדיהם לספארי
ביבשת השחורה וחזרו כדי לספר

צעקה החרה שפילחה את שמי הסרגנטי תפסה את חמשת נוסעי הלגד קרוור
הצהבהב בלתי מוכנים. הריקיע של אפריקה נמתח מעל ראשם בכל יופיו, קעור
ונוצץ, משתרע אל מעבר לאופק כמו ערשה תכולה אינסופית. הילדים שרו מאי
חור, אבא ואמא הביטו בסיפוק אל עצי השיטה המגמרים את הנוף מכל עבר.
גדודי גנו פרנואדיים העלו אבק דרכים, זכרות וג'ירפות ליחכו עשב ירוק רך.
ואז, הוצעקה.

זכוב הצהצה השחור חדר לרכב הספארי דרך חרך קטן שהילדים השאירו
מאחור, מתביית על עורפו הכהה של באריקי, הנהג והמנחה הידוע כל שלנו.
מאותו רגע דברים התרחשו במהירות. הנהג שנעקץ סובב את ההגה בחדות. הרכב
סטה מהשביל בנהמת מנוע, נבלם רק כשהתנגש בעץ, הרחק מהדרך האדומה,
שממנה אסור לעולם לסטות. להקת נשרים נרגזת התרוממה בהמולת כנפיים.

כעור באריקי הורף את הרלת ומשליך את עצמו החוצה, גילו הילדים
למרבית הוועה נקבת היפופוטם שועטת לכיוונם. "החיה הזאת היא

ה

אב המשפחה הצטייד: נגד שלשול ונגד עצירות, כאב בטן וגרון, כאבי עיניים ואוזניים, נוגדי קדחת ואלרגיה, כדורים נגד חום ונגד קור, משככי עקיצות ומשחות לדלקות ולפציעות. ונגלה כבר כעת: לא פתחנו את תיק התרופות פעם אחת

לילי עם פולקע של היפופוטם

בואו נבהיר: חופשת ספארי מתרחשת בעיקר במכונית. לו היינו נדרשים במשך שבוע לנסוע כל יום הלך ושוב לאילת, עם שלושה ילדים, היינו כנראה מכריזים על טוטאל-לוס, אבל איכשהו באפריקה זה עובד

סיפור אהבה שברור לגמרי מי הבוס בו. רמז: זאת בוסית

בסוואהילית קוראים לחזיר הזה פומבה, כמו שהוא מ"מלך האריות". וכן, כמו הדמות, הוא מת על ג'קוזי בבז'י

לטאת האגאמה אגאמה. הנקבות אפורות, הזכרים נראים כמו ספיידרמן

מלכים ליום אחד. עם כתר קלועים ממטע התבלינים בזנזיבר

חיד שיחגוג בטיול יום הולדת שמונה ולילי בת הארבע וחצי, זאת שתזכור ועוד איך.

מה נשתנה?

דרך לטנוניה עוצרים באתיופיה. השער ליבשת: אמנם רק להמתנה של שלוש שעות בנמל התעופה של אדיס-אבבה, ובכל זאת, כל התפאורה המוכרת מתהפכת. חנויות מיושנות עם מזכרות של עורות פרה, שקיקי פולי קפה ושמלות אתניות מתערבבות בשחקני נבחרת הכדורגל של מצרים בטרנינגים כחולים כמו מעסקת חילופי שבויים, נוחרים על שורה של כיסאות נוח, ממתנים לקונקשן לקראת איזה משחק ברואנדה. אתיופיה עכשיו בכותרות ובכיכרות, אבל בדרימליינר החדש של אתיופיה איירליינס אין סיבה לחוש מקופחים. עוד מריחים את הפלסטיקים הטריים, החלונות מתכהים במגע, וכל זה גורם לנו לשאול את עצמנו מתי בפעם האחרונה הרגשנו מטוס חדש מהניילונים בחברת התעור פה לאומית שלנו, ואם אין לנו זיכרון כזה, למה כל כך טבעי לנו להתנשא על אחרים? אה, כן, נזכרנו, כי אנחנו ישראלים וזה מה שאנחנו עושים. סבבה. התרווחנו במושב מול מסכי טאץ' ענקיים וחייכנו לראות את פסגת הקילימנג'רו מבצבצת בין העננים. ההר הגבוה באפריקה משו-

עם פאוצ'ים מוגזמים.

"ואתם לא מפחדים מאבולה?"

- לא, זה בערך 6,000 קילומטר משם, שזה כמו מתל-אביב לקוטב הצפוני.

"ואין שם... דאעש?"

- לא, רק שליש מוסלמים, לא הרבה יותר מפה, בישראל.

"ומה עם כל המחלות הטרופיות? ותופעות הלוואי של החיסונים?"

- לא נדרש אף חיסון לאזור הזה של אפריקה על פי מרפאות המטיילים בארץ.

והנורא מכל: "איך תעבירו ימים ארוכים עם הילדים לבד, אתם תשתגעו? והקטנה ממילא לא תזכור כלום... לא חבל?"

את החששות והדעות הקדומות של החברים, אובר-ווייט כבר במיוחד, ארזנו יחד עם תיק התרופות העצום. אב המשפחה עיכב את הרוקח שעה ארוכה והצטייד: נגד שלשול ונגד עצירות, כאב בטן וגרון, כאבי עיניים ואוזניים, נוגדי קדחת ואל-רגיה, כדורים נגד חום ונגד קור, משככי עקיצות ומשחות לדלקות ולפציעות. התיק הזה לברו היה יכול להושיע את כל משלחות האדם הלבן שיצאו לחקור את היבשת במאה ה-19. ונגלה כבר כעת: לא פתחנו אותו פעם אחת. אנטיביוטיקה, מישהו? אז נסענו - אבא גיא, אמא רותי, אנה בת ה-13,

השנייה הכי קטלנית באפריקה", סיפרה אנה רק ביום שלפני בידענות וויקיפדית של 13. אלא שבטרם פערה ההיפופוטמית את פיה, זינקה מהעבר השני לביאה מצולקת, מוטרפת מרעב, שענייה דלוקות. השלדה איימה להימנע ביניהן כפחית קולה ריקה. זה, חברים, היה הסוף העצוב של טיול החלומות המשפחתי שלנו בטנוניה. המחשבה האחרונה שהידרה בחלל הרכב הייתה: למה לעזאזל לא הקשבנו לכולם? למה נסי ענו לאפריקה?

אז זהו, שלא. כלומר, להפך. תסריטי האימה נשארו במגירה. החופשה המושלמת.

כמה דעות קדומות ופחדים עוטפים את התייר המתחיל בבואו לטיול את עצמו, עם רעייתו ושלושת ילדיו האהובים, אל היבשת השחורה, רחוק כל כך מציר הבטן-גב-שופינג-מוזיאון המקובל של החופשות המשפחתיות. הנה, למשל, מרגם של מה שבות ותגובות של חברים ומשפחה בימים שלפני: "אה, וואו... אתם נוסעים לאפריקה? עם הילדים? איזה יופי! (השתהות קלה) מה, בטיול מאורגן כזה, לבת-מצווה?"

- ממש לא. רק אנחנו, המשפחה, בטיול בוטיק אישי שנתפר למירותינו ולצרכינו על ידי החברה הגיאוגרפית, גילוי נאות, מתוך רצון להרחיב את השוק הזה מהנטייה שלו לטיולים של פנסיונרים

מתחת לאף של הממשלות משגשג שוק שחור רצחני, מתודלק בכספי מאפיה מסין, שמתמחרת בעשרות אלפי דולרים חט שנהב של פיל ומתגמלת קרן של קרנף, שנטחנת לשיקוי אליל פוטנטי, בעד 85 אלף דולר לקילו. אז מה הפלא שהפילים מתמעטים ושברנגטי כבר לא רואים קרנפים?

כך קרה גם שהוטרינר ממרכז המחקר הצמוד למלון שלנו, שקלט את האורחים הרחרחנים, זימן אותנו באופן כמעט חשאי ללשכתו וסיפר לנו על האריה הצעיר שקרס, מותש, ממש בפתח המלון יומיים לפני הגעתנו.

ברגע הראשון קשה היה להבחין במצוקתו. אתם מוזמנים לעשות מזה פתגם, אבל זה באמת ככה: כשלמישהו יש רעמה מפוארת, קשה לראות שהוא מדמם מתחתיה. סביב צווארו של האריה המעולף הייתה מלופפת טבעת של תיל חלוד. ציידים לא חוקיים מניחים בלילות את המלכודות הפרימיטיביות האלה בתקווה ללכוד בעיקר אנטילופות, אבל מה לעשות, מדי פעם נתקע שם אריה.

אחרי יומיים של התעניינות מרחוק עברנו במרכז המחקר לדרוש בשלומו. רוברט, איש המעבדה, ישב בחוץ, ליד גולגולת מתפוררת של פיל. השיחה איתו מתנהלת כשהוא חמוש בפינצטה, נוכר בגלל זברה, שולף באדישות המוני תולעים לבנות מתפתלות לצלחת פטרי. אז אפשר לראות את האריה? הילדים מתרגשים. "אה", הוא משיב. "עוד לא הודענו להם שם במלון שלכם. האריה מת".

ביקשנו תמונות לפרסם, שיהיה רעש, שיידעו שכך זה קורה. הרי זה לא ייתכן. קיבלנו משיכת כתפיים ופוליטיקה מקומית: לפי אנשים ששוחחו איתנו, הרבה כסף בינלאומי מורם לטנזניה לשמירה על החיות הנדירות, ולא תמיד ברור לאן הוא מגיע. אונסק"ו חמים על זה. אבל בשטח לא נעשה הרבה. אין מסוקים שמרחפים להטיל אימה, אין סיירת צייד ציידים, ואפילו האנשים שמתמודדים בפועל עם המצב ומנסים להציל את החיות חוששים מלרחוק את כל זה בפרצוף של הממשלה ולהתעמת איתה. גם מאיתנו, התיירים עם הילדים שהתגלו כעיתונאים נורדיקים, דרשו לא לצלם ולא להעלות לאף פייסבוק.

לפני 80 שנה, המינגוויי תיעד בספר "הגב" עות הירוקות של אפריקה" חודש של ציד בדיוק במקומות שבהם טיילנו. אנחנו השתקנו בחדרת קודש כשראינו במרחק שני קרנפים, מתוך כ-20 שנשארו בשמורה כולה: המינגוויי ירה באחד ועוד היה מתוסכל כי חברו תפס אחד הרבה יותר גדול. אריה הוא פירגן לאשתו שתצוד, והיא לא ידעה את נפשה מאושר. 80 שנה אחרי ואת התרגום של אהרן אמיר בקושי אפשר לצלוח. לזברה עוד קוראים שם "סוס עקוד". הטבע כפי שהוא, שבו טיילנו לכאורה, אינו אלא מוזיאון שמפאר את הריסותיו המרהיבות (מאוד) של העולם.

השליטות הבלתי מעוררות של פיסת הבריאה הזאת הן הלביות. בנושלנטיות של חתול פרסי בארמון הסולטן הן מתרווחות בדרש הנמור, ערימות של גורי סימבה לציידן. תלויות מנמנות כמו כביסה על ענפי עץ, או מתגלגלות על הגב עם רגל למעלה, מתחננות לליטוף, מלקקות כף גדולה כאחרון חתולי הבית, ממצמות בעיניים צרות של "אני רק טיפה מנמנת פה כמה שעות". לא בורחות בפרנויה כמו איזה זברה או צבי תומפסון בזנב מורם רוטט, לא מתנשאות בניכור דינוזאורי כמו הג'ירפות, לא קטטוניות כמו ההיפו – מיישירות אליך מבט אסרטיבי, לא מפחד ובעיקר לא מפוחד, של אל תתעסק איתי

אגוז מוסקט ישר מהעץ

השליטות הבלתי מעוררות של פיסת הבריאה הזאת הן הלביות. לא בורחות בפרנויה כמו איזה זברה, לא מתנשאות בניכור דינוזאורי כמו הג'ירפות, לא קטטוניות כמו ההיפו. מיישירות אליך מבט אסרטיבי, לא מפחד ובעיקר לא מפוחד, של אל תתעסק איתי

חיות בסיטונות, תלה אותן על הקיר, הפך אותן לשטיחים שואגים ולמערכות שחמט מגולפות, במערב מכים על חטא וציר חיות בר הוא טאבו. ובכל זאת, מתחת לאף של הממשלות משגשג שוק שחור רצחני, מתודלק בכספי מאפיה מסין, שמתמחרת בעשרות אלפי דולרים חט שנהב של פיל ומתגמלת קרן של קרנף, שנטחנת לשיקוי אליל פוטנטי, בעד 85 אלף דולר לקילו. אז מה הפלא שהפילים מתמעטים ושברנגטי כבר לא רואים קרנפים?

כך קרה גם שהוטרינר ממרכז המחקר הצמוד למלון שלנו, שקלט את האורחים הרחרחנים, זימן אותנו באופן כמעט חשאי ללשכתו וסיפר לנו על האריה הצעיר שקרס, מותש, ממש בפתח המלון יומיים לפני הגעתנו.

ברגע הראשון קשה היה להבחין במצוקתו. אתם מוזמנים לעשות מזה פתגם, אבל זה באמת ככה: כשלמישהו יש רעמה מפוארת, קשה לראות שהוא מדמם מתחתיה. סביב צווארו של האריה המעולף הייתה מלופפת טבעת של תיל חלוד. ציידים לא חוקיים מניחים בלילות את המלכודות הפרימיטיביות האלה בתקווה ללכוד בעיקר אנטילופות, אבל מה לעשות, מדי פעם נתקע שם אריה.

אחרי יומיים של התעניינות מרחוק עברנו במרכז המחקר לדרוש בשלומו. רוברט, איש המעבדה, ישב בחוץ, ליד גולגולת מתפוררת של פיל. השיחה איתו מתנהלת כשהוא חמוש בפינצטה, נוכר בגלל זברה, שולף באדישות המוני תולעים לבנות מתפתלות לצלחת פטרי. אז אפשר לראות את האריה? הילדים מתרגשים. "אה", הוא משיב. "עוד לא הודענו להם שם במלון שלכם. האריה מת".

ביקשנו תמונות לפרסם, שיהיה רעש, שיידעו שכך זה קורה. הרי זה לא ייתכן. קיבלנו משיכת כתפיים ופוליטיקה מקומית: לפי אנשים ששוחחו איתנו, הרבה כסף בינלאומי מורם לטנזניה לשמירה על החיות הנדירות, ולא תמיד ברור לאן הוא מגיע. אונסק"ו חמים על זה. אבל בשטח לא נעשה הרבה. אין מסוקים שמרחפים להטיל אימה, אין סיירת צייד ציידים, ואפילו האנשים שמתמודדים בפועל עם המצב ומנסים להציל את החיות חוששים מלרחוק את כל זה בפרצוף של הממשלה ולהתעמת איתה. גם מאיתנו, התיירים עם הילדים שהתגלו כעיתונאים נורדיקים, דרשו לא לצלם ולא להעלות לאף פייסבוק.

לפני 80 שנה, המינגוויי תיעד בספר "הגב" עות הירוקות של אפריקה" חודש של ציד בדיוק במקומות שבהם טיילנו. אנחנו השתקנו בחדרת קודש כשראינו במרחק שני קרנפים, מתוך כ-20 שנשארו בשמורה כולה: המינגוויי ירה באחד ועוד היה מתוסכל כי חברו תפס אחד הרבה יותר גדול. אריה הוא פירגן לאשתו שתצוד, והיא לא ידעה את נפשה מאושר. 80 שנה אחרי ואת התרגום של אהרן אמיר בקושי אפשר לצלוח. לזברה עוד קוראים שם "סוס עקוד". הטבע כפי שהוא, שבו טיילנו לכאורה, אינו אלא מוזיאון שמפאר את הריסותיו המרהיבות (מאוד) של העולם.

השליטות הבלתי מעוררות של פיסת הבריאה הזאת הן הלביות. בנושלנטיות של חתול פרסי בארמון הסולטן הן מתרווחות בדרש הנמור, ערימות של גורי סימבה לציידן. תלויות מנמנות כמו כביסה על ענפי עץ, או מתגלגלות על הגב עם רגל למעלה, מתחננות לליטוף, מלקקות כף גדולה כאחרון חתולי הבית, ממצמות בעיניים צרות של "אני רק טיפה מנמנת פה כמה שעות". לא בורחות בפרנויה כמו איזה זברה או צבי תומפסון בזנב מורם רוטט, לא מתנשאות בניכור דינוזאורי כמו הג'ירפות, לא קטטוניות כמו ההיפו – מיישירות אליך מבט אסרטיבי, לא מפחד ובעיקר לא מפוחד, של אל תתעסק איתי.

סימבה זה אריה בסוהילית, ובאמת מדי פעם מגיעה גם רעמה. מכירים את השיחות האלה שיש לבחורות לפעמים על למה בכלל צריך גברים? "תחשבו שהיינו גרות פה רק בנות, מגדלות את הילדים, בדרך שלנו, בלי לחכות שהנורדיקים יחזרו הביתה, בלי להגיד להם

אריות במרחק נגיעה. לא מתרגשים מנוכחותנו

יום הלך ושוב לאילת, עם שלושה ילדים, היינו כנראה מכריזים על טוטאל-לוס, אבל איכשהו באפריקה זה עובד. קצב הסוואנה ממכר. אלה החיות שמזמנות על דרכך כאילו אתה העורך הראשי של "נשיונל ג'יאוגרפיק", השמיים שנפרשים מעליך ללא גבולות, ורכב הספארי עם הגג הנפתח ברחיפה, שמאפשר עמידה על הכיסאות ברוח השורקת בעורך משקיף על גן החיות הגדול בעולם.

המדריכים מספרים שבועונה הדלילה (כמו הפסח שלנו, שבו דווקא נוכחות הישראלים מורגשת היטב בשטח) יש בסך הכל כ-200 רכבים כאלה שדוהרים בשמורה רחבת הידיים. אתה הופך בעצם לצייד, וירטואלי תודה לאל, מחליף את הנשק במשקפת או בעדשת זום ארוכה, מתרגל למהלך הזמן שמשתנה למורד "האקונה מטטה", יהיה בסדר. אנחנו, שהתרגלנו לזפזפוז ולרפרוש מתמידים, לקצב יוטיוב עם שיאים וריזים, מוצאים את עצמנו עומדים פתאום חצי שעה רק כדי שאיזו צ'יטה תפנה אלינו מבט פרונטלי. לפרקים, אגב, כל זה מלווה בפסקול של מילות "זיכור" של אבא קובנר מהמושב האחורי, כי רגע אחרי שנחזור אנה צריכה לדקלם את זה בעל פה בטקס יום השואה בבית הספר. לא היינו קונים את השילוב הזה מאף תסריטאי.

שוק שחור רצחני

אם כבר שואה, 100 פילים מתים בטנזניה ביום. כל רבע שעה הולך פיל. איך זה יכול להיות? כתייר אתה חווה רגולציה חסרת תקדים: כל מכונת שנק נסת ויוצאת נרשמת בקפידה, המדריכים לא סוטים מהשביל, אפילו לא בשביל פיפי. לא תראו עטיפת מסטיק או פחית ודוקות על הארץ. אם השמורה כל כך שמורה, אז מי הורג את החיות?

אחרי שנים שהקולוניאליזם על טובי בניו חיסל

יצירות של נשות המסאי. לנו זה עולה יותר

תף לקניה ולטנזניה, ואנחנו עומדים לנחות תכף ממש למרגלותיו. אז קריבו, שזה ברוך הבא, אפריקה.

טנזניה. מזרח היבשת. שטחה עצום, פי 43 מיש"ר ראל, ושמה ניתן לה כשטנגניקה והאי הסמוך ונויכר התאחדו בשנות ה-60. את הלילה הראשון, המבולבל, אנחנו עושים במלון שנשתל במטע ענקי ורוחש של שיחי קפה שפוליהם רק החלו להאדים. ערב פסח היום, ואב הסדר לא ויתר, וכך בחדר האוכל, בערב הראשון ביבשת, אנחנו מבקשים מהמלצר ההמום רשות ושולפים חבילת מצות, צנצנת של גפיל"טע פיש, קופסת פלסטיק מטפטפת חזרת וזרחנית שחברה גירדה לנו יום לפני טיסתנו, וקצת חרוסת מהסדר בגן של הילדה. הלילה הזה, הלילה הזה, גשם טרופי כבר יורד בכמויות והאוויר מצרצר בכל מיני קולות לא מוכרים שגורמים לנו לייחל שכבר יעלה הבוקר. הילדים מתגנבים בחשאי מתחת לכילה אל הפוך שלנו, כדי שנשמור עליהם (ולהפך).

למחרת, עם אור ראשון, בעוד מיליוני ישראלים מתהפכים במיטה הלומי קניידלך, אנחנו מתייצבים בנמל התעופה הפצפון של עיר המחוז ארושה, בדרכנו אל השמורה. תודה לשנים של סרטים הוליוודיים שהכינו אותנו למפגש עם המטוסצ'יק הקטנטן שחיכה לנו (מילולית חיכה, אגב. היו פקקי בוקר בכביש הצר, אז הנהג צילצל לטייס שיחכה עוד כמה דקות). בעצם זו מונית מעופפת של 12 מושבים שאנחנו תופסים את מחציתם, וטייס שני ראה כמו יו גרנט שהתפרע טיפה עם הפחמימות, עם תרמוס קטן של קפה, גילוח משלשום ושרירי הנגאובר, שאפילו יודע לקשקש קצת בעברית. אחרי שעה, הגבעות הירוקות נמסות למישור צהבהב וזרוע עצי שיטה שהופכים לעדרים שדוהרים מתחתית, עד לנחיתה בשדה התעופה של שמורת הסרנגטי. גבעת חלפון, מינוס הגבעה: ש"ג, מסלול חול, בוטקה אחת ושני פחונים, שירותי בול פגיעה ודודה שקמיסטית.

הסרנגטי. זוכרים את "מלך האריות"? אז בדיוק זה. מישורי חול אדמדם, עצי שיטה פזורים, מעוקלי ענפים, נחל פה ונחל שם וסלעים אפורים שמזדקרים פתאום במבנים גיאומטריים מפתיעים. 15 אלף קמ"ר, שני שלישים משטח ישראל. כפרים אנושיים נוכשו מהשמורה בהחלטת ממשלה. אין גדר, כדי שהחיות יוכלו לנדוד להנאתן, רק שערי גישה עתירי פקידים וטפסים. השאר – חיות. מצב בריאה. ככה פחות או יותר נראה העולם לפני שהרסנו אותו, פלוס מינוס איזה דינוזאור.

בואו נבהיר: חופשת ספארי מתרחשת בעיקר במכונית. לו היינו נדרשים במשך שבוע לנסוע כל

מתאמנים
בקפיצות עם בני
שבט המסאי

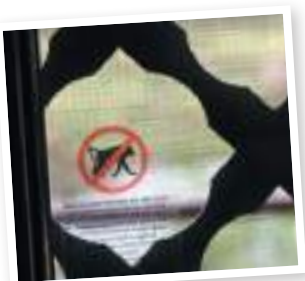
עצי קוקוס גמלונים גבוהי כפות. כמו תאילנד בלי הרוכלים, ההמונים והשירדול האינסופי. אחרי כל הספארי אתה חוזר למצב תיירות בסיסי: מתמכר למים השקופים, לגאות ולשפל. בלילה הים מלחך את החדר, בצהריים שאחרי אתה יכול להלך על המים מאות מטרים לתוך הריף, איפה שרק בבוקר עוד שטה סירה.

זנויבר מלאה בחוות גידול תבלינים. ככל שאתה יודע שאין תיירותי מזה, קשה שלא להתפעם כשי נער החווה מקפץ ברגליים יחפות ותולש מאיזה שיח מטפס פודים של וניל או אשכול פלפל שחור, עדיין ירוק רענן, חריף הרבה יותר מזה שבמטבחנה, או מקלף לך במצ'טה גזע אחר ומאתגר אותך לנחש שזו קליפת קינמון טרי. התרגשות מיוחדת נרשמת במפגש עם פולי קקאו מהעץ, כמו אגוז ירוק ענקי שתוכו כמו קטיפה לבנה, וטעמו מזכיר בכלל אנור גה. המקומיים מוצצים את הפרי ומשליכים את זרעי השוקולד החומים, מאה אחוז קקאו. אגוז המוסקט הוא אולי היפה בכולם, פרי צהבהב מסתיר שריון שחור עטוף בציור אדום עז טעם, רק כשמפצחים את כל אלה מתגלה האגוז החום שאנחנו מכירים פה טחון דק. וכן, גם במקרה הזה, בחנות הטבע ליד הבית בתל-אביב זה עלה חצי ממה שמוכרים את זה לתייר בשטח.

חורנו הביתה אפופי ריגוש שעדיין לא התפוגג. אפריקה היא סרט הפעולה הכי מרגש שחוונו לאחריו. 360 מעלות של בריאת העולם מקיפות אותך בכל הממדים, והעלילה סוחפת. בעולם שבו כמעט כל סנטימטר נועד לספק את צרכינו – שבו האדמה מגדלת עבורנו מזון, והיער מייצר נייר, והנהחל נשאב לבארותינו, ושצף הנהר הוא חשמל, ויהלום נחצב מההר, וברזל נכרה מבטן הארמה, ומהים אני חנו שואבים נפט וגז – כמה נדיר להוציא את עצמנו לרגע מהמשוואה ולהרגיש פעם ראשונה את פני הדברים כפי שהם? ●

*הכותבים היו אורחי החברה הגיאוגרפית בטנזניה וזנויבר

בני שבט המסאי
חיים ללא טלפונים
ניידים, חשמל,
קירור או תרופות
מודרניות. ברית
מילה עושים
לנערים שהגיעו
ל-18 - שולחים
אותם לבלות את
הלילה בעירום
בכפור ובבוקר,
כשהם כבר נטולי
תחושה ממילא,
עושים את זה
עם פיסת מתכת
שחודדה היטב.
אתה מתכוון

זהירות: קופים באים לבקר

דויד ולילי על רקע
הסרנגטי. גם בת
הארבע וחצי תזכור

עץ. שר החוק, מולל שמו, זה שאחראי על הדיבורים, למד אנגלית בעיר המחוז ארושה, והוא חריף וממוקד בהסברים שלו וכנראה גם לחץ בחייו על קנון 7D יותר ממך. התייר מוזמן לקפץ איתם ול- שיר א־קפלה, והוא מציע לצלם ומסביר. כל מה שאתה יודע עומד למבחן מול ההבחנות שלו. הם חיים ללא טלפונים ניידים, חשמל, קירור או תרבות מודרניות. כשנדרש, יש מיילדות שנודדות בין הכפרים, וברית מילה עושים לנערים שהגיעו ל-18 – שולחים אותם לבלות את הלילה בעירום בכפור ובבוקר, כשהם כבר נטולי תחושה ממילא, עושים את זה עם פיסת מתכת שחודדה היטב. אתה מתכוון. אנחנו פוליגמיים, מולל מתרים, יודע שזה מסעיר את דמיונם של המערביים. 15 נשים יש לאבא שלו, הצ'יף פה, לכל אחת בקתה משלה, אולי שני מטרים קוטר. בפנים דרגש מכוסה עור גס שעור מרגישים עליו את הפרה שגרה בו במקור, והוא שמור לצ'יף שמבלה כאן בערך לילה בשבועיים, נודד במחזוריות בין נשותיו. חור קטן בכותל הבקתה נהג לסמן את מוכנות האישה לקראתו. הוא היה דוחף פנימה את המקל שלו – אם הייתה מושכת אותו, זה היה אות לרצונה, ואם המוט נדחף החוצה, פחות. אין צורך בטיפול זוגי. אז איך היה היום שלך, מותק? – די ברור גם בלי לשאול.

בעודן ממתנינות לתורן על פני השבוע, נשות המסאים התמחו בהכנת שלל כלים ועדיים דמויי כיפות סרוגות מחרוזוני פלסטיק צבעוניים למי כירה לאנשים כמונו, המתורלקים ברגשות האשם הפוסט־קולוניאליים. מבין קפלי הטוגה השבטית נשלף פנקס. נזרק מחיר מופרז במיוחד. מתנהחל מו"מ: אנחנו, הלו, מהמזרח התיכון, לא עשו אותנו באצבע. "אה, בדיוק היו לכם בחירות", אומר מולל. "נגמר טוב... מיסטר נתניהו ניצח. הוא איש חזק, טוב מאוד עם כל המוסלמים האלה שמסביבכם". הקמפיין עבר.

ביום שאחרי, נמצא את אותן מחרוזות, אבל בדיוק, בחנות לתיירים על אם הדרך, בחצי מחיר.

הו, זנויבר

מסביבנו יש מוסלמים? בזנויבר, נקודת החן שמי קשתת את קו החוף של טנזניה, יש 99 אחוז מוסלמים. קשה לראות שם נשים לא רעולות. אבל – רעות קרומות לפח, בבקשה – אין שם קנאות דתית, אין קיני טרור, ואין שום בעיה להיות תייר מישראל.

נעים לגלגל על הלשון את המילה האקזוטית הזאת, זנויבר. מערי החלום הרחוקות האלה, כמו מדרסקר או טימבוקטו. כבישים צרים, עצי מנגו עתיקים, דוכנים של נתחי טונה שלא שמעו על מקרר, קני סוכר ואשכולות ענק של בננות אדומות. אבל זו רק אם הדרך, וכל הדרכים מובילות את התייר אל הגשמת חלום הילדות שהוא שהכל כלול בו: חוף תכלת אינסופי, חול טלק לבן בוחק מסנוור,

איפה נמצא כל רבר בבית, בלי להזכיר להם אלף פעמים כל מטלה? אז זהו, שהלביאות מיישמות. לאריה אין שום תפקיד אופרטיבי בלה-קה, למעט סקס אינטנסיבי שיביא להתעברות פעם בשנתיים. הוא לא אחראי למוזון ולא לגידול הצאצאים.

בראש שלנו, אריה אמור להתייחס אלינו כמו אל טרף פוטנציאלי, להידרך מנוכחותנו, לזקוף אוזניים לפחות. אבל לא. בכל המפגשים שלנו עם אריות, והיו כמה במרחק נגיעה, עד כדי הלבן שבעיניים והצהוב שבשיניים, היצורים יפי התואר האלה היו אדישים אלינו כמו ברפאלי לעובר הייטק שהיה מתחיל איתה במסיבת אוזניות. משייטים בשאננות בין הג'יפים המתאספים לנוכח הפלא, נמרחים מדי פעם על איזה צמיג חמים, נהנים מצילו של רכב הספארי. מהזוכים הם מוטרדים יותר. האבולוציה לא תיכנתה אותם להגיב לנוכחות של בן אדם. אם היינו רוצים לרפוק להם כדור ולעשות מהם שטיח עם ראש, זה היה הכי קל בעולם. מזלם שתפסנו צד. אתה רואה לביאה מתכננת על גנו מתבודד. זוקפת ראש, מחשבת מרחק ריצה, גובה של עשב, אתה עוקב אחריה שעה ארוכה בציפייה למפגש. ואז הילדה פתאום יורה בך: אתם רק רוצים לראות דם. עברתם אינסטינקטיבית לצד של החזקים.

מלודז' ללודג'

הלודג' המפואר של פור סיונס בלב הסרנגטי טי נראה כאילו הוא צץ בטבעיות מנופי השמורה. ראינו אריה (ופיל וג'ירפה וזברה וקופים ויענים ואיילות ופלמינגו ואפילו היפופוטמים עושים אהבה, או מה שזה לא היה) ועכשיו תביאו סדיני כותנה מצרית מרשרשים ושירות מתוקתק לסגור איתם את היום. הם קוראים שם באפריקה למלונות האלה לודג', אין פולני שלא ירגיש נוח עם השם הזה. מלודז' ללודג'. הדיירים האנושיים של הסרנגטי, שבט המסאי, שנצטוו להעביר את כפריהם אל מחוץ לשמורה, מועסקים כאן בכל מקום. הם יפי תואר, גבוהים ורזים, כמו ציור קיטשי של אפריקאים, גבוהי עצמות לחיים. כולם, נשים כגברים, ילדים וקשישים, בשיער קצוץ כמעט מגולח, לבושי גלימות בר בשלל וריאציות על כחול ואדום ותמיד נושאים מקל, גלגולה של חנית הלוחם. אחרי רדת החשיכה הם מלווים בשתיקה את אורחי המלון בין השבילים.

פגשנו אותם בדרך שבין הסרנגטי לגורונגורו, השמורה שמכונה "תיבת נח של העולם", אבל לנו הזכירה יותר את פארק היורה. מכתש ענקי, שנוצר כשרכס הרי געש קרס לתוך עצמו, מותיר עיגול ירוק בקוטר של כמה עשרות קילומטרים, אגם במרכזו, שוליו מתנשאים ותוחמים אותו ואת חיותיו משאר העולם.

אתה מגיע לכפר, כולו כ-20 בקתות מבוץ וצואת פרות שמעורבבים יחדיו ונמשחים כטיט על ענפי